

Drumul înspre Dumnezeu

Nici o temă nu înfierbântă atât de mult simțămintele și nu desparte atât de mult duhurile ca aceea despre Dumnezeu. Fiecare om se naște într-un anturaj care are un anumit mod de a privi lumea și viața, cei mai mulți dintre ei rămânând cu această concepție până la sfârșitul vieții, fără să se convingă de corectitudinea ei. Doar este de bon-ton să se meargă așa mai departe, conform tradiției greșite! Chiar și acei oameni care își îndeplinesc datoriile lor religioase, vor de fapt să fie lăsați în pace cu Dumnezeu. Cauza acestei stări de lucruri o găsim - nu în ultimul rând, - în religii. De la naștere până la moarte oamenii sunt tratați cu ritualuri și ceremonii cuminiți, fără să afle mesajul dumnezeiesc de mântuire, curat, și să găsească pacea lăuntrică.

Chiar și religiile creștine nu fac în această direcție o excepție și ar trebui să accepte o cercetare atentă asupra lor. O referire goală la Hristos nu ajută pe nimeni; noi oamenii avem nevoie de o legătură directă cu El. Fiecare biserică sau cult religios, până la grupările cele mai mici, folosesc texte biblice care sunt modelate după conceptul lor. Văzut în mod global, creștinismul de astăzi nu mai are nimic comun cu biserica primară. Aceeași Scriptură a fost tâlcuită în sute de feluri diferite. În locul Cuvântului dumnezeiesc au fost aduse tot mai multe tâlcuiri și dogme omenești, care însă nu au nici o bază biblică.

Atunci mulți se abat dezamăgiți de credință. Se naște întrebarea îndreptățită, dacă există o unitate de măsură credibilă, un

criteriu valabil cu care se poate cerceta totul. Există un adevăr confirmat deasupra oricărei îndoieli pe care putem să ne bazăm? Dacă da, atunci care este? Mulți întreabă: „Există un Dumnezeu care se interesează de noi? Dacă da, atunci unde este de găsit?”

Prin această scurtă relatare, aş dori să vă dau doar un imbold spre a medita asupra acestor lucruri, de a vă confrunta critic cu această temă. Este vorba chiar de dumneavoastră personal! Dumnezeu are un plan cu omenirea, care este clar și detaliat, dar lipsesc bărbații lui Dumnezeu luminați, după modelul prorocilor și al apostolilor, care să fie în stare să arate altora drumul spre Dumnezeu. De sute de ani s-a înrădăcinat în oameni gândul că Dumnezeu și religia, Dumnezeu și biserica sunt într-o legătură strânsă. Dacă da, atunci cu care din sutele de biserici se legitimează? Este El cumva catolic? Este cumva evanghelic? Sau a adus El cumva la viață vreo altă direcție religioasă? Sunt cumva mahomedanii sau hindușii pe calea cea dreaptă? În sfârșit, doar toți pretind că sunt luminați de sus și că posedă adevărul. Nu cumva adevărul este că toți și-au ridicat propria lor împărăție religioasă, cu pretextul că au ridicat Împărăția lui Dumnezeu?

Dumnezeu are un plan cu omenirea pe care îl duce la îndeplinire. Pentru a putea înțelege acest plan, trebuie să ne îndepărtăm de toate părerile moștenite și să ne întoarcem la punctul de plecare. Dumnezeu nu cere „o credință oarbă a nopții și a ceții”. Credința adevărată are doi ochi duhovnicești sănătoși și două picioare duhovnicești sănătoase; ea stă pe fundamentul de neclintit al Vechiului și Noului Testament. În acestea a stabilit Dumnezeu planul Său întreg cu omenirea, de la început și până la sfârșit.

Planul lui Dumnezeu cu omenirea a început deja la creație. Fiecare a admirat sigur natura maiestuoasă. Dar nu toți Îl pun pe Creatorul înaintea sau în fața ei. Este cunoscut în general că existența Celui Atotputernic este pusă sub semnul îndoielii și că mesajul creațiunii ar fi nesigur. Filozofii au făcut credibile teoriile lor contradictorii și le-au pus în slujba necredinței. Cine tăgăduiește pe Dumnezeu și zice că lucrurile s-au format de la sine, ar putea să tăgăduiască chiar și pe propriul lui tată, și să pretindă că el este rezultatul evoluției. Cine își poate închipui că toate galaxiile cu nenumăratele lor stele în deplină armonie, au venit de la sine la existență? Până în prezent nu s-a găsit nici unul care să corecteze doar lucrul cel mai mărunț al creațiunii. Să ne gândim doar la nenumăratele viețuitoare din mările lumii, cărora le-au fost date condiții de viață ideale, sau la toate felurile de animale și păsări de pe toate continentele, cât de deplin au fost adaptate conform împrejurărilor climaterice!

Așa cum a rânduit Creatorul la început toate viețuitoarele prin Cuvântul atotputernic, așa se află ele până în ziua de astăzi. De la formarea pământului se seamănă și se recoltează în fiecare an, pentru că așa a poruncit Dumnezeu: „*Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul.*” Numai acolo unde intervine omul în natură, se ajunge la haos. Zilnic sunt hrăniți miliarde de oameni și dacă s-ar distribui totul corect atunci n-ar trebui să rabde nimeni de foame.

Și faptul celălalt, ca toate viețuitoarele să se reproducă după soiul lor, va rămâne până la sfârșit. Și astăzi se seamănă aceeași sămânță care a apărut la facerea pământului; cresc aceiași pomi cu fructe și trăiesc aceleași soiuri de animale pe pământ. Chiar și

omul, coroana creațiunii, este tot așa cum au fost Adam și Eva. Lui i-a fost dată această calitate însoțitoare: de a fi creator; și aceasta s-a văzut foarte clar în timpul din urmă. Omul este moștenitorul acestui principiu, Însuși Domnul spunând: „... *și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând*” (Gen. 11:6).

Numai un singur lucru nu poate omul să facă: să creeze viață. Aceia care cred în evoluție dintr-o celulă primară, să ne spună cine a creat această celulă și cine a pus viața în ea? Aici s-ar putea pune și următoarea întrebare: cine a pus în toate viețuitoarele instinctul de reproducere? De ce nu seamănă tăgăduitorii de Dumnezeu grâu artificial? Deoarece știu sigur că nu ar încolți, deoarece nu poartă în sine germenul vieții. Orice om care gândește, ar trebui să-L pună pe Creator înaintea creațiunii atotcuprinzătoare. Dacă oamenii nu s-ar fi abătut de la El, ei ar fi putut crede Cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu și Cuvântul Lui sunt credibili.

Conform voiei lui Dumnezeu, oamenii au fost rânduiți de la început să fie în părtășie veșnică cu Creatorul lor. De aceea poartă fiecare dorul de închinare în inima lui. Toți au o dorință nedefinită în sufletul lor, dar numai Unul singur ne poate face fericiți! În toate religiile, închinarea face parte din slujba pentru Dumnezeu. Mahomedanii se roagă lui Allah. Prorocul lor, Mahomed, nu L-a prezentat pe Mesia ca Mântuitor și Domn, ci numai ca un proroc. Mahomed predica monoteismul absolut și nu avea înțelegere pentru descoperirea proprie a lui Dumnezeu. El nu putea să cuprindă faptul că Dumnezeu S-a descoperit în cer ca Tată și pe pământ ca Fiu. Hindușii cred într-o mulțime de dumnezei. În închipuirea lor există o trinitate: Brahma – Creator, Vishnu –

Întreținător, Mahesh – Distrugător; după acestea urmează toate celelalte. Am ajunge prea departe dacă am aminti toate celelalte. Dacă cineva nu poate fi agățat pentru ceva religios, atunci el îi aduce închinare lui Mamona cu toate dorințele sale, sau vreunui alt idol. Nu contează de ce culoare a pielii, rasă sau naționalitate suntem – în fiecare om este o dorință adâncă, neastâmpărată, care poate fi astâmpărată doar cu ceva veșnic, dumnezeiesc.

A fost o perioadă de timp în care primii oameni aveau părtășie directă cu Dumnezeu: aceasta a fost în paradis la început. În acea stare naturală a nevinovăției, ei nu au știut nimic despre necaz, durere, boală sau moarte. Fiind creați de Cel veșnic, erau rânduiți să trăiască veșnic. Domnul Dumnezeu le-a dat o voință liberă, așa ca ei să se poată decide. Ei puteau să aleagă între bine și rău, ascultare și neascultare, credință și necredință. Așa a rămas până în ziua de azi, chiar și noi fiind puși în fața aceleiași decizii. Ei trebuiau să rămână statornici într-o încercare, dar au fost biruiți – totuși prima dată Eva și după aceea Adam. Ea a dat ascultare minciunii lui Satana, și Adam a dat ascultare Evei. Așa au ajuns amândoi sub influența diavolului și au călcat Cuvântul lui Dumnezeu cu bună știință. Dumnezeu, care Își ține Cuvântul, Și-a împlinit avertizarea și ei au fost izgoniți din paradis. Legătura cu El a fost astfel întreruptă, necazul și moartea au venit asupra omenirii întregi.

Nimeni să nu-și spele mâinile acum cu nevinovăție sau să treacă mândru pe lângă aceste lucruri, zicând: „Ce mă interesează aceasta?”, căci fiecare bărbat și fiecare femeie ar fi făcut la fel ca Adam și Eva. Dumnezeu ne cunoaște pe toți și a știut de la început că nici un om nu poate să îndeplinească cerințele și poruncile Sale.

Și în dreptatea Lui, El totuși le-a făcut cunoscute, ca să ne putem cunoaște fărădelegile noastre și prin necesitate să facem o alegere, să luăm o decizie corectă. Noi avem o voință liberă, și nimeni nu este forțat spre fericirea lui. Dacă nu ar exista o lege, nimeni nu ar putea fi condamnat pentru încălcarea Cuvântului lui Dumnezeu și să observe necesitatea iertării și mântuirii. Conștiința îndeamnă pe fiecare, chiar și pe aceia care nu au auzit sau nu au citit vreodată Biblia. Fiecare știe când minte, înșeală, fură sau când face ceva nepermis. Conștiința mustră de multe ori foarte tare. Fiecare om, oricât ar fi de bogat sau de sărac, bun sau rău, a devenit la fel de vinovat înaintea lui Dumnezeu. Nimeni să nu zică despre sine că el n-a făcut nimic grav, doar n-a omorât pe nimeni sau n-a făcut vreo altă crimă. Deasupra tuturor stă pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu, de aceea trebuie toți să moară. Dar acesta nu este sfârșitul.

După ce Adam și Eva au păcătuț, ei au trebuit să părăsească paradisul, intrarea fiind blocată, iar părtășia lor cu Dumnezeu a fost întreruptă. Acesta a fost cel mai îngrozitor lucru! Dar Dumnezeu S-a gândit la noi și a croit o cale de întoarcere către El. Dumnezeu, în dragostea și mila Lui nemărginită, a venit la noi.

Deoarece noi am păcătuț în trupul acesta pământesc, trebuia să ia și El un asemenea trup și astfel singurul nevinovat să ocupe locul omenirii întregi, să ia vina tuturor asupra Lui și să ne împace cu El Însuși. Aceasta s-a împlinit în Isus Hristos, Domnul nostru, care i-a spus tâlharului răstignit lângă El pe cruce: „*Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în rai.*” Orice om care Îl va chema pe Domnul va fi mântuit și va intra în rai.

Nașterea Mântuitorului nostru a fost un act dumnezeiesc la care Maria nu a avut nici un amestec. Ea (Maria) a fost născută în

lumea aceasta și a avut și ea nevoie de mântuire. Și ea s-a aflat printre cei 120 care au trăit evenimentul umplerii cu Duhul Sfânt la Rusalii (Fap. 1:14).

Isus Hristos a fost descoperirea proprie a lui Dumnezeu într-un trup omenesc. El a fost Dumnezeu și în același timp și om. După Duh era Dumnezeu și după trup era om. El nu a călcat nici o poruncă, era absolut sfânt și fără păcat. De aceea a putut să ia asupra Lui păcatul nostru, al tuturor, și să moară în locul nostru. Sângele Lui care a fost vărsat ca o jertfă de împăcare și iertare, a devenit pentru toți cei ce cred în El, garanția mântuirii și iertării desăvârșite. Prin învierea Lui în a treia zi, lucrarea de mântuire a fost încoronată dumnezeiește și în același timp legitimată. Cel înviat S-a arătat alor Săi timp de 40 de zile de mai multe ori, până la înălțarea Lui maiestuoasă. Pentru toți credincioșii biblici, în aceasta se află ancora nezguduită a sufletului lor. Dovada este adusă că moartea, iadul și diavolul au fost biruiți. Amin. El a plecat înaintea noastră în slavă și a spus: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine*” (Ioan 14:2-3). La revenirea Lui, Îl vor vedea toți copiii oamenilor care au devenit copii ai lui Dumnezeu și vor fi transformați în chipul Lui (1 Ioan 3). Aceasta nu este o poveste, aceasta este o realitate care se va împlini peste puțin timp.

Dumnezeul Cel Atotputernic a plănuit înainte de întemeierea lumii o Împărăție pentru fiii și fiicele Lui. Căderea omului în păcat nu poate să distrugă sau să facă fără putere planul lui Dumnezeu. A apărut doar o întrerupere temporară. Omenirea s-a predat de bună voie stăpânirii lui Satan, dar a fost răscumpărată de Domnul fără ca oamenii să intervină în aceasta. Domnul a netezit o cale de

întoarcere la El. Mântuirea este o faptă istorică și în același timp o faptă strict necesară pentru mântuirea fiecăruia. Prin Evanghelie le este adus oamenilor mesajul de bucurie și în același timp de eliberare. Este vorba de oferta de har atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Prin puterea acestei mântuiri, copiii oamenilor care de la naștere au fost copii ai morții, devin copii ai lui Dumnezeu care au primit viața veșnică.

Deoarece Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție veșnică, trebuie ca toți cei ce vor să trăiască în ea să aibă viața veșnică. De aceea este necesar să fim născuți din nou (Ioan 3). Sămânța pentru nașterea aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, care poartă în sine germenul de viață. Duhul Sfânt vine asupra tuturor acelor care primesc Cuvântul prin credință. Prin nașterea naturală am devenit viețuitori temporari ai pământului. Prin Cuvântul și Duhul produce Dumnezeu în toți cei mântuiți viața veșnică *„... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”* (1Pet. 1:23). Cine crede în Domnul ca Mântuitorul său, poate s-o trăiască personal. Această ofertă de har nemaiîntâlnită este socotită oricui vrea s-o primească, atât timp cât mai ține ziua harului.

Nimeni nu poate să-și închipuie cât de groaznic va fi pentru oamenii care au refuzat mântuirea, atunci când vor fi luați dincolo în veșnicie. Cel târziu în ceasul morții vom fi confrunțați cu realitatea cea mai puternică; atunci vor vedea și toți aceia ce nu cred într-o viață de după moarte, că moartea nu înseamnă sfârșitul la toate.

Domnul și Mântuitorul nostru se deosebește în mod absolut de toți întemeietorii sau creatorii de religii. Este o jignire a-L compara cu unul care se autointitulează „proroc”. Toți filozofii de religii au fost îngropați împreună cu ideile lor. Nici unul dintre ei nu a înviat din morți. Ei au fost oameni ca și noi și nu au putut să se ajute pe ei înșiși, nici pe alții. Există pentru totdeauna numai Unul care putut să spună: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.*” Numai în Hristos ne-a întâlnit Dumnezeu pe noi, și numai în El putem să ne întâlnim și noi cu El. A existat doar Unul prin care Tatăl S-a descoperit aici pe pământ, deci în Fiul, prin care ne face și pe noi fii și fiice. Numai Unul putea să zică: „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl.” Sunt multe drumuri care duc la Roma, dar numai unul singur la Dumnezeu.

Dragi cititori, eu cred că vedeți în această prezentare un îndrumător. Credința adevărată nu este într-un Mântuitor mort, ci în Domnul Cel înviat și viu, care a biruit moartea, care S-a înălțat la cer și care trăiește în veșnicie. El nu a spus doar: „*Eu sunt învierea și viața*”, ci a adus și dovada nepieritoare. El S-a făcut chezașul învierii noastre. „*Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”* (Ioan 11:25-26).

Dragă prietene, există numai acest singur drum spre mântuire. Există numai acest singur adevăr, numai acest singur Mântuitor. Cine vrea să atingă ținta cea veșnică, trebuie să se îndepărteze de toate, să iasă din Babilonul religios și să creadă din inimă în Domnul Isus, să-L primească pe El ca Mântuitor personal. Apartenența sau a face parte dintr-o religie, nu are nimic comun cu

mântuirea sufletului nostru. Nu există nici un sacrament dătător de mântuire și nici un act religios care să poată mântui. Numai în Salvator găsim salvarea, numai în Mântuitor avem mântuirea. Este vorba de credința personală a fiecăruia în parte, în singurul Dumnezeu adevărat care ni S-a descoperit în Isus Hristos și ne-a răscumpărat.

Chiar și planurile noastre cele mai bune sunt condamnate prăbușirii – omul devine neprihănit în fața lui Dumnezeu prin singura credință bazată biblic. Este un dar al harului, liber și nelegat de condiții, pe care Dumnezeu l-a dat omenirii. Toate adăugirile introduse de conciliile bisericești de-a lungul istoriei bisericii, nu au fost învățate în Biserica primară și în fața lui Dumnezeu nu au nici o valabilitate. Ceasul lui Dumnezeu a bătut pentru dumneavoastră, aceasta este ocazia dumneavoastră pentru a primi mântuirea. Evanghelia Domnului Isus Hristos, Mântuitorul nostru, să vă devină într-adevăr un mesaj de bucurie și de salvare, al cărui efect să-l puteți trăi. Credeți-o chiar acum, că Domnul nostru a purtat și vina dumneavoastră și v-a dăruit har. Toți oamenii sunt chemați la credința cea veche dovedită biblic, pe care au avut-o toți prorocii și apostolii. Nimeni nu are voie să se lase dus în eroare mai departe și să fie mințit pentru veșnicie. Fiecare poate să trăiască mântuirea lui Dumnezeu și să primească siguranța că Dumnezeu l-a primit și pe el. Chiar acolo unde vă aflați acum, puteți să vorbiți cu Dumnezeu și puteți spune în credință: „Domnul nostru Isus Hristos, eu cred că Tu ai murit pentru mine, un om păcătos. Eu cred că Tu m-ai mântuit. Tu m-ai primit. Eu Îți aparțin Ție, Doamne, pentru acum și veșnicie. O, Dumnezeule, Tu ne-ai întâlnit în Isus Hristos, în El aș dori să am și eu o întâlnire cu Tine.”

Vă rog credeți ce scrie în Psalmul 103, primiți-o pentru dumneavoastră personal și mulțumiți Domnului pentru harul Lui.

Binecuvântează, suflete, pe Domnul
și tot ce este în mine să binecuvânteze
Numele Lui cel sfânt!

Binecuvântează, suflete, pe Domnul
și nu uita nici una din binefacerile Lui!
El îți iartă toate fărădelegile tale,
El îți vindecă toate bolile tale,
El îți izbăvește viața din groapă,
El te încununează cu bunătate și îndurare;

Ne-am bucura să aflăm din partea dumneavoastră că această scurtă prezentare v-a cercetat inima.

*

BROȘURA ESTE GRATUITĂ

Pentru informații și broșuri în limba română, scrieți pe adresele:

Daniel Opriș, OP 1, CP 193, Timișoara 300790

Ioan Cetnarovici, str. Duminicii nr. 1, sector 4, Bucuresti, 041397

www.evangelia.ro